

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Велико Търново, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на трети октомври през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора А. Г. Ч.
като разгледа докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Наказателно дело за
възобновяване № 20224000600252 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взема предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е
по искане на осъдения Д. П. Г. за възобновяване на ВНОХД № 372/2022год.
по описа на Окръжен съд-гр.Плевен /НОХД № 234/2020год. по описа на
Районен съд-гр.Червен бряг/.

От съдържанието на искането се извежда, че с него е заявено
основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК, във връзка с
допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК,
въпреки, че формално е посочено само нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК.

Излагат се съображения, че с решението на въззивния съд е
потвърдена първоинстанционна присъда, с която на осъдения е наложено
наказание 12 месеца лишаване от свобода за „неправилно паркиране“ на
автомобила на осъдения в района на ДСКЧБ. Твърди се, че наложеното
наказание е явно несправедливо и необосновано. Излага се, че лицето М. Д.

не е съпруга на осъдения, а само живеят на семейни начала. Настоява се, че тежестта на извършеното престъпление е неотносимо малка спрямо наложената санкция, което е правно недопустимо. Твърди се, че в същото време ОС-Плевен е извършил и процесуално нарушение, като не е допуснал до разпит лицето М. А. Д. с мотив, че е съпруга на осъдения Г., като съдът неправилно се е позовал на чл.119 от НПК. Настоява се, че разпита на Д. може да доведе до изясняване на фактическата обстановка по процесния случай. Твърди се, че присъдата е явно несправедлива, защото от инцидента няма пострадали или ПТП, а фактическото движение на автомобила е 5 метра и то с цел избягване на забранителен знак за паркиране след 10:30 часа. В този смисъл се твърди, че наложеното наказание е в нарушение и на континенталната система на правосъдие, където всяко дело е само за себе си. Посочва се, че в случай съдът не може да се позове на други дела освен на практиката по НК.

В заключение осъденият счита, че наложеното наказание е явно несправедливо и необосновано за така извършеното деяние и моли Великотърновския апелативен съд да отмени влязлата в сила присъда и върне делото за ново разглеждане от РС-Червен бряг от друг състав.

В съдебно заседание осъденият Д. Г. поддържа искането си за възобновяване на делото по изложените в искането съображения.

Назначения служебен защитник на осъдения Д. Г. – адв.П. П. от ВТАК, поддържа искането на осъдения за възобновяване на делото по изложените в искането съображения и моли да бъде уважено.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага Великотърновския апелативен съд да го остави без уважение.

В последната си дума осъденият Д. Г. заявява, че поддържа искането си за възобновяване на производството по делото.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на заявеното с искането основание за възобновяване на делото в пределите визирани в чл.347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е допустимо. Предмет на искането е акт

от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл.420 ал.2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 260003 от 07.04.2021год., постановена по НОХД № 234/2020год. по описа на Районен съд-гр.Червен бряг, подсъдимият Д. П. Г. е признат за виновен за извършено на 07.05.2020год. в гр.Червен бряг престъпление по чл.343б ал.2 от НК и е осъден на една година лишаване от свобода, при първоначален строг режим и глоба в полза на държавата в размер на петстотин лева. На основание чл.343г от НК вр. с чл.37 ал.1 т.7 от НК подсъдимият Д. Г. е лишен от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца.

Горепосочената присъдата е обжалвана с въззивна жалба от подсъдимия Д. Г. с оплакване, че при произнасянето си първоинстанционният съд не е прецизирал събраните в хода на съдебното следствие доказателства, което е довело до неправилен извод, че при конкретиката на казуса не са налице обстоятелства, обуславящи прилагането на разпоредбите на чл.9 ал.2 от НК, като е направено искане присъдата да бъде отменена, като неправилна и незаконосъобразна. По въззивната жалба на подсъдимия Г. е образувано ВНОХД № 372/2022год. по описа на Плевенски окръжен съд и с постановено по него решение № 140/25.07.2022год. въззивният съд потвърдил изцяло присъда № 260003 от 07.04.2021год., постановена по НОХД № 234/2020год. по описа на Районен съд-гр.Червен бряг, като приел, че същата е правилна и законосъобразна.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл.412 ал.1 т.1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и потвърдената с въззивното решение присъда на първоинстанционния съд.

Първо следва да се разгледа оплакването за допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила, тъй като въпросите относно правилното приложение на закона и справедливостта на наказанието могат да бъдат решени само, ако фактите по делото са установени при спазване на процесуалните правила за събиране и оценка на доказателствените материали и не са налице съществени процесуални нарушения, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила в рамките на въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният съд е допуснал и събрал всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл.305 ал.3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля. Въззивният съд, в пределите на въззивната проверка по чл.314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил собствена задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни и защо е приел фактическите и правни изводи на

първата инстанция за правилни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл.339 ал.2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл.303 от НПК.

Лишени от основание са доводите на осъдения изложени в искането за възобновяване, че въззивният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че не е допуснал до разпит лицето М. А. Д. с мотив, че е съпруга на осъдения Г., като според осъдения съдът неправилно се е позовал на чл.119 от НПК, тъй като Д. не му е съпруга, а само живеят на семейни начала и нейния разпит може да доведе до изясняване на фактическата обстановка по случая.

Видно от материалите по делото, лицето М. А. Д. е разпитвана в досъдебното производство, където е дала показания. Въпреки, че е заявила, че от 16 години живее на съпружески начала, без брак с Д. П. Г., при този разпит разследващият орган не е разяснил на Д. правото ѝ по чл.119 от НПК да откаже да свидетелства. М. Д. е била посочена в списъка на лицата за призоваване в приложението към обвинителния акт, като свидетел, била е призована в първата инстанция явила се е в съдебното заседание на 07.04.2021год. по НОХД № 234/2020год. по описа на РС-Червен бряг, но след като са и разяснени правата ѝ по чл.119 от НПК, Д. е заявила, че живее на семейни начала с подсъдимия и не желае да бъде свидетел по делото, поради което не е разпитвана в първата инстанция. По делото не са приложени доказателства, от които да се установява, че в последствие М. Д. е променила становището си по въпроса дали желае да свидетелства по делото.

Съобразявайки именно тези обстоятелства, Плевенския окръжен съд законосъобразно е постановил определение, с което е оставил без уважение направеното искане от защитника на подсъдимия Г. за откриване на съдебно следствие пред въззивната инстанция и допускане дои разпит в качеството на свидетел на М. А. Д., тъй като същата е лице, което се намира във фактическо съжителство с подсъдимия, в първата инстанция се е възползвала от правото си по чл.119 от НК да откаже да свидетелства по делото и липсват на данни Д. да е променила изразеното в първата инстанция становище, че не желае да бъде свидетел по делото. С отказа си да допусне и разпита в качеството на свидетел лицето М. А. Д., Плевенския окръжен съд не е допуснал

процесуално нарушение, а още по-малко съществено такова.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че настоящият състав на Великотърновския апелативен съд не намери да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да разкриват наличие на основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.2 от НПК.

Лишено от основание е и оплакването за допуснато съществено нарушение на закона и наличие на основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.1 от НПК. При приетите за установени фактически положения, първоинстанционният и въззивният съд правилно са квалифицирали извършеното от Д. П. Г. деяние като престъпление по чл.343б ал.2 от НК и липсва основание за оправдаване на осъдения или за обмислянето на различна правна квалификация.

Не е налице основание за приложение на чл.9 ал.2 от НК, тъй като извършеното от осъдения деяние е общественоопасно и неговата обществена опасност не е явно незначителна. Обстоятелството, че осъденият е управлявал автомобила на кратко разстояние не може да обуслови извод за явно незначителна степен на обществена опасност на деянието, тъй като управлението на МПС след употреба на алкохол на оживено публично място, дори на кратко разстояние, създава реална опасност от увреждане на имуществото, здравето и живота на другите участници в движението. Липсата на пострадали и настъпило ПТП е ирелевантно, тъй като състава на престъплението по чл.343б ал.2 от НК не включва такива съставомерни последици. Освен това, в случая причината осъдения да преустанови управлението на автомобила е факта, че е бил спрял за проверка от полицейски служители. В искането за възобновяване некореткно е посочено, че Г. е осъден за „неправилно паркиране“. Д. Г. е осъден за престъпление по чл.343б ал.2 от НК за това, че е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта му над 05, на хиляда, установено по надлежния ред, след като е осъждан за деяние по ал.1 на чл.343б от НК.

Лишено от основание е и оплакването на осъдения за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК. Съгласно чл.348 ал.5 т.1 от НК, наказанието е явно несправедливо, когато очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и на дееца, на смекчаващите и

отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите на чл.36 от НК. Такова явно несъответствие в случая не е налице в претендираната от осъдения насока, а тъкмо обратното. Видно от справка му за съдимост Д. Г. е многократно осъждан, включително и два пъти за престъпления по чл.343б ал.1 от НК, както и два пъти за престъпления по чл.343б ал.2 от НК. Предвид съдебното му минало, обществената опасност на осъдения Д. Г. очевидно е висока. От друга страна времето и мястото на извършване на престъплението разкриват относително висока степен на обществена опасност и на деянието. При това положение наложеното на осъдения Г. наказание една година лишаване от свобода, което е определено в минималния предвиден за престъплението по чл.343б ал.2 от НК размер, не само, че не е прекомерно тежко, а е твърде снизходително. Ето защо не е налице и основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.3 от НПК.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането на осъдения следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Д. П. Г. за възобновяване на ВНОХД № 372/2022год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен /НОХД № 234/2020год. по описа на Районен съд-гр.Червен бряг/.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____